

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

ΒΟΗΘΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΥ
Β' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΩΔΙΟΥ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:
Πρωτ. Κων /νος Πλευράκης
Ταχυδρομική διεύθυνση:
Τ.Θ. 60060 Τ.Κ.570 01
ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2023

Ἦχος 6' Ἑωθινόν Β'

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Τήν περασμένη Κυριακή μᾶς παρουσίασε ἡ Ἐκκλησία τό πρῶτο θέμα τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, τήν προσευχή, μέ τήν παραβολή τοῦ Τελώνη καί τοῦ Φαρισαίου. Κατά τήν περίοδο αὕτη πρέπει νά μάθουμε νά προσευχόμαστε!

Ὅλη ἡ ζωή τοῦ χριστιανοῦ εἶναι προσευχή καί συνομιλία μέ τό Θεό!

Πολλοί προσεύχονται μά ποιοί είσακούονται; Οί παραστατικές εικόνες του Τελώνη και του Φαρισαίου μάς προβάλλουν και θετικά και άρνητικά τίς προϋποθέσεις τής προσευχής.

Αυτός πού θέλει πραγματικά νά πλησιάση τό Θεό, δέν πρέπει νά άρχηται μόνο στό νά έκκλησιάζεται τακτικά! Χρειάζεται ειλικρινή μετάνοια, ή όποία τόν όδηγεϊ στήν αύτογνωσία και τήν ταπείνωση και τόν κάνει πρόθυμο νά βαδίση τήν κοπιαστική άνηφόρα τής έπιστροφής στό σπίτι και τήν άγκαλιά του Πατέρα! Χωρίς ειλικρινή μετάνοια, αύτογνωσία και ταπείνωση ή προσευχή είναι βδέλυγμα για τό Θεό!

Γιά νά «κατευθύνεται ή προσευχή μας ως θυμίαμα» εϋοσμον ένώπιον του Θεού και νά δέχεται τήν εύλογία Του, είναι ανάγκη νά αναβλύζη άπό καρδιά συντετριμμένη και τεταπεινωμένη πού εύγνωμονεί και εύχαριστεί τό Θεό για τίς εύεργεσίες πού προσφέρει. Η άγάπη Του άνοίγει τήν πύλη του Παραδείσου στους άμαρτωλούς πού μετανοούν και έπιστρέφουν κοντά Του!

Όλη ή περίοδος ως τό Πάσχα είναι καιρός μετανοίας!

Η Μετάνοια είναι προσπάθεια και πορεία άσκήσεως άλλαγής, δηλαδή

μαθητείας, για να μάθουμε να ασκούμε σε όλη μας τη ζωή τό θέλημα του Θεού, δηλαδή να εργαζώμαστε τις εντολές Του, δηλαδή την αγάπη προς τό Θεό και τούς αδελφούς. Μέ άλλα λόγια να ζούμε «τήν έν Χριστῶ «κοινωνία μας», ή οποία έξωτερικά παρουσιάζεται ως πρακτική ζωή ειρηνικής συμβίωσης, γόνιμης συνεργασίας, μέ αλληλοκατανόηση, ταπείνωση και προσευχή. Έτσι μάς θέλει ό Θεός μας.

Προσοχή ή μετάνοια δέν είναι μεταμέλεια! Δηλαδή δέν κάνω μετάνοια όταν κατανοῶ μέ τή λογική μου ότι έκαμα μιά κακή σκέψη ή μιά πράξη πού προκάλεσε ζημιά! Μετανοῶ όταν άρνούμαι τόν έαυτό μου και τό θέλημά μου και άκολουθῶ αυτό πού κάνει ό Χριστός! Αυτό πού θέλει ό Θεός! Όταν διορθώνω τή ζωή μου! Όταν μέ τή ζωή μου κάνω τό Θεό να είναι ευχαριστημένος!

Τό δεύτερο λοιπόν θέμα στό όποιο μάς καλεῖ ή Έκκλησία να επικεντρώσουμε τήν προσοχή μας και να μελετήσουμε είναι ή άληθινή μετάνοια και επιστροφή. Η διόρθωση και θεραπεία τής άποστασίας μας από τό Θεό!

Μέ τό πρίσμα αυτό καλούμεθα να

μελετήσωμε σήμερα τό κάλεσμα πού μᾶς καάνει ὁ Θεός μέ τήν ἐπιστροφή τοῦ Ἄσώτου.

Ἡ ἀποστασία εἶναι πανανθρώπινο φαινόμενο καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ μᾶς καλεῖ νά διευρύνωμε τόν προβληματισμό μας καί πέραν τοῦ ἑαυτοῦ μας, νά συμβαλλωμε οὐσιαστικά, ὅσο μπορεῖ καθένας μας στή μετάνοια καί ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν δίπλα μας!

Ζοῦμε ὡς ἀποστάτες μακράν τοῦ Θεοῦ «ἀσώτως»! Ἀπό τήν ὥρα τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος ὅλος καί κάθε ἄνθρωπος κήρυξε τήν ἀποστασία ἀπό τό Θεό καί ἔκτοτε ζοῦμε τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐλεύθερης ἀποφάσεώς μας: Τή δυστυχία, τή μοναξιά ἀνάμεσα στά ἄλογα ζῶα καί τήν πείνα μακριά ἀπό τό Θεό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς μακαριότητος! Τήν τραγωδία, τά βάσανα καί τήν ἀγωνία τοῦ κόσμου τῆ γνωρίζομε ὅλοι καί τήν παρακολουθοῦμε καί ἀπό τίς εἰκόνες τῆς τηλεοράσεως, ἀλλά καί τή ζοῦμε ὡς προοπικά καί οἰκογενειακά δράματα στά σπίτια μας μέ τά ἀγαπημένα μας πρόσωπα.

Ὅλοι, καί κάθε ἄτομο χωριστά καί ὅλοι μαζί συνολικά, χρειαζόμαστε

είλικρινῆ μετάνοια καί ἐπιστροφή στό Θεό. Ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας εἶναι ἐπιστροφή ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἐξέπεσαμε! Εἶναι ὁ δρόμος τόν ὁποῖο μᾶς δείχνει ἡ σημερινή διδαχή τοῦ Χριστοῦ μέ τήν παραβολή τοῦ Ἀσώτου.

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου ἦταν ἀρχικά τοποθετημένη στή δεύτερη Κυριακή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὄταν κατά τόν δέκατο τέταρτον αἰώνα, ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκη, θεωρήθηκε «συνέχεια τοῦ Θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας καί ὀρίστηκε νά τιμᾶται Β' Κυριακή τῶν Νηστειῶν, τότε ἡ περικοπή τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου μετακινήθηκε στήν ἀρχή, τή Β' Κυριακή τοῦ Τριωδίου. Οἱ ὕμνοι ὅμως πού εἶχαν ἐν τῷ μεταξύ συντεθεῖ καί ἐνσωματωθεῖ στίς ἀκολουθίες τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν, παρέμειναν στή θέση τους.

Οἱ θεόπνευστοι ὕμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας, πού μελέτησαν βαθειά μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τά βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, συνέδεσαν ὕμνους πού ἐρμηνεύουν τό κάλεσμα τῆς μετανοίας καί μᾶς βοηθοῦν νά κατανοήσουμε καί νά ζήσουμε οὐσιαστικά αὐτό τό μυστήριο. Οἱ ὕμνοι

βρίσκονται στις σελίδες του Τριωδίου πού περιέχουν τήν ὕλη τῆς προσευχῆς τῆς τρίτης ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τή Δεύτερη Κυριακή τῶν Νηστειῶν.

Τό θέμα πού μᾶς προβάλλει ἡ σημερινή μελέτη τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου εἶναι τό αἰώνιο πρόβλημα τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό Θεό! Πρέπει νά μελετήσωμε τήν ἀποστασία, τήν ἀσωτία τῆς ἀνθρωπότητος!

Ὁ Κόσμος βρίσκεται σέ ἀποστασία καί ἀσωτία!

Ποιός θά τόν βοηθήσῃ νά κατανοήσῃ τήν ἐγκληματική στάση του, πού εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν δεινῶν πού ζεῖ στή διάρκεια τῆς μακρᾶς ἱστορίας του;

Οἱ ζωντανοί χριστιανοί πού ζοῦν τή μετάνοια, μέ τήν ἀχτινοβολία τοῦ παραδείγματός τους καί τήν ἀδελφική τους ὑποστήριξη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονται κοντά τους. Οἱ χριστιανοί εἶναι τό προζῦμι τῆς μετάνοιας, «τό ἄλας τῆς γῆς! τό φῶς τοῦ κόσμου!

Ἡ προσευχή μας στό θέμα αὐτό πρέπει νά ἔχῃ δύο στόχους:

Πρῶτον νά δεχτῆ ὁ Θεός τήν προσευχή μας, νά μᾶς χαρίσῃ μετάνοια καί νά μᾶς

βοηθήση νά κάμωμε σωστή ἐπιστροφή
καί

Δεύτερον νά μᾶς κάμη συνετά καί
ἀποτελεσματικά ὄργανα πού θά
ἐργαστοῦν ἀποτελεσματικά γιά τή
μετάνοια καί σωτηρία τῶν ἄλλων. Νά
τούς καλέσωμε καί νά τούς βοηθήσωμε
οὐσιαστικά νά μετανοήσουν καί νά
ἐπιστρέψουν στήν κοινωνία τῶν τέκνων
τοῦ Θεοῦ!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

ΤΟ Β΄ ΕΩΘΙΝΟΝ

Μάρκ. 16,1-8.

**ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟ-**

ΡΩΝ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

ΜΕ ΠΡΩΤΗ ΤΗ ΜΑΡΙΑ

ΤΗ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ὁ πρῶτος λόγος,

ἡ ἀρχή τοῦ κηρύγματος τῆς

Ἀναστάσεως!

Ἐνας λευκοντυμένος Ἄγγελος

ἀναγγέλλει στίς Μυροφόρες

ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος

καί τις ἀποστέλλει
νά τό ἀναγγείλουν
στούς Μαθητές Του.

Ἡ Μαγδαληνή Μαρία μέ τίς ἄλλες Μυροφόρες πηγαίνουν τό πρωί τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος στόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ, γιά νά Τόν ἀλείψουν μέ μῦρα. Βρίσκουν τόν τάφο κενό καί ἕνα νεανίσκο λευκοντυμένο, ὁ ὁποῖος ἀναγγέλλει σ' αὐτές τήν Ἀνάσταση καί τίς στέλνει νά ποῦν στούς Μαθητές του καί στόν Πέτρο, ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος καί νά τούς ὑπενθυμίσουν ὅτι θά τούς περιμένῃ στή συνάντησή πού ὁ Διδάσκαλος εἶχε ὀρίσει νά κάνῃ μαζί τους στή Γαλιλαία, πρὶν ἀκόμη ἀπό τά πάθη Του.

16,1 **Δ**ιαγενομένου τοῦ Σαββάτου
Μαρία ἡ Μαγδαληνή
καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμη
ἠγόρασαν ἀρώματα
ἵνα, ἐλθοῦσαι, ἀλείψωσι τόν Ἰησοῦν.

Ὅταν πέρασε τό Σάββατο,
ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή
καί ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου,
(Ἡ Παναγία)
καί ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα
γιά νά πᾶνε ν' ἀλείψουν τό σῶμα τοῦ
Ἰησοῦ.

2 **Καί λίαν πρωΐ**

τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων
ἔρχονται ἐπὶ τό μνημεῖον,
ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.

3 **Καί ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς·**

- **Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον
ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;**

Καί πολύ πρωί τήν ἐπόμενη ἡμέρα
μετά τό Σάββατο, μόλις ἀνέτειλε ὁ
ἥλιος, ἦρθαν στό μνήμα.

Ἔλεγον μεταξύ τους:

Ποιός θά μᾶς κυλήσει τήν πέτρα
ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ μνήματος;

4 **Καί ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν**

ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος·

ἦν γάρ μέγας σφόδρα·

Μόλις ὁμως κοίταξαν πρὸς τά ἐκεῖ,
παρατήρησαν ὅτι ἡ πέτρα εἶχε
κυλήσει ἀπό τόν τόπο της.

Ἦταν δέ πάρα πολύ μεγάλη.

5 **καί εἰσελθοῦσαι εἰς τό μνημεῖον,**

εἶδον νεανίσκον

καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς,

περιβεβλημένον στολήν λευκήν

καί ἐξεθαμβήθησαν.

Μόλις μπῆκαν στό μνήμα

εἶδαν ἓνα **νέο** μέ λευκή στολή

νά κάθεται στά δεξιά, καί τρόμαξαν.

6 **Ὁ δέ λέγει αὐταῖς·**

Μή ἐκθαμβεῖσθε.

Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν,
 τὸν ἐσταυρωμένον·
 ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε·
 ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν·
 Αὐτός ὅμως τοὺς εἶπε:
 Μὴν τρομάζετε!
 Τὸν Ἰησοῦ ζητᾶτε ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ,
 τὸ σταυρωμένο.
 Ἄναστήθηκε. Δέν εἶναι ἐδῶ.
 Νά καί τό μέρος ὅπου Τόν εἶχαν
 βάλει.

7 ἀλλ' ὑπάγετε
 εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
 καί τῷ Πέτρῳ
 ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν
 ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

Πηγαίνετε τώρα καί πείτε στοὺς
 μαθητές του καί στόν Πέτρο:
 "Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς στήν
 Γαλιλαία καί σᾶς περιμένει· ἐκεῖ θά
 Τόν δῆτε, ὅπως σᾶς εἶπε."

8 Καί ἐξελθοῦσαι ταχύ
 ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου·
 εἶχε δέ αὐτάς τρόμος καί ἔκστασις
 καί οὐδενί οὐδέν εἶπον·
 ἐφοβοῦντο γάρ.

Αὐτές βγήκαν κι ἔφυγαν γρήγορα
 ἀπό τό μνημα
 γεμᾶτες τρόμο καί δέος

καί σέ κανέναν δέν εἶπαν τίποτε,
γιατί ἦταν φοβισμένες.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι!

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
ὀρδρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
πρός ναόν τόν ἅγιόν Σου,
ναόν φέρον τοῦ σώματος
ὄλον ἐσπιλωμένον·
ἀλλ' ὡς οἰκτιρμῶν κάθαρον
εὐσπλάγχῃ Σου ἐλέει.

Καί νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
εὐδυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
αἰσπραῖς γάρ κατερρύπωσα
τήν ψυχὴν ἁμαρτίαις
ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
ὄλον ἐκδαπανήσας·
ταῖς Σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
πάσης ἀκαθαρσίας.

Ελεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
κατά τό μέγα ἔλεός Σου
καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

ᾠχος πλ. β'.

Τά πλήθη
τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν

ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλά θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας Σου
 ὡς ὁ Δαυΐδ βοῶ Σοι·
 ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Ἀπό γ' ὠδῆς. Κάθισμα.

Κάθισμα τοῦ Ἀσώτου

Ἦχος α'. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἡ μετάνοια καί ἡ προσευχή
 μέ τήν ὁποίαν καταφεύγω στόν Πατέρα μου.

Ἀγκάλας πατρικάς
 διανοῖξαι μοι σπεῦσον·
 Τήν πατρική Σου ἀγκαλιά
 γρήγορα ἄνοιξέ μου,
 ἀσώτως τόν ἐμόν κατηγάλωσα βίον·
 στήν ἀσωτία ἔχασα
 τό βίός πού μουῖχες δώσει.
 εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον
 ἀφορῶν τοῦ ἐλέους Σου,
 Στά πλούτη τοῦ ἀνεξάντλητου
 ἐλέους Σου προσβλέπω
 νῦν πτωχεύουσαν μή ὑπερίδης καρδίαν·
 Σοί γάρ, Κύριε,
 ἐν κατανύξει κραυγάζω·
 καί Σέ παρακαλῶ πολύ
 νά μὴν περιφρονήσης
 τή φτωχική μου τήν καρδιά
 πού πέφτει καί Σοῦ δέεται

βαθείά μετανιωμένη:
 ἡμάρτηκα, σῶσον με.
 Ἄμάρτησα, μά σῶσε με
 Κύριε καί Θεέ μου!

Δόξα. Τό αὐτό.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ανύμφευτε ἀγνή,
 Θεοτόκε Παρθένε,
 ἡ μόνη τῶν πιστῶν
 προστασία καί σκέπη
 κινδύνων καί θλίψεων
 καί δεινῶν περιστάσεων
 πάντας λύτρωσαι
 τούς ἐπί Σοί τάς ἐλπίδας,
 Κόρη, ἔχοντας
 καί τάς ψυχάς ἡμῶν σῶσον
 ταῖς θείαις πρεσβείαις Σου.

Ἀφ' στί ὠδῆς.

Κοντάκιον καί Οἶκος τῆς Ὀκτωήχου

Καί τοῦ Τριωδίου

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ μετάνοια καί ἡ προσευχή
 μέ τήν ὁποῖαν καταφεύγω στόν Πατέρα μου.

Τῆς πατρώας δόξης Σου
 ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως
 Χωρίς μυαλό ἀποσκίρτησα
 ἀπό τήν πατρική Σου δόξα
 ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα
 ὄν μοι παρέδωκας πλοῦτον·

τοῦ κάκου διασκόρπισα
πού μουῖχες δώσει πλούτη.

ὄθεν Σοι

τήν τοῦ Ἀσώτου φωνήν κραυγάζω·

Γι' αὐτό καί σάν τόν Ἄσωτο
κραυγάζω, Κύριέ μου:

ἡμαρτον

ἐνώπιον Σου, Πάτερ οἰκτίρμον·

Πατέρα μου οἰκτίρμονα
ἁμάρτησα μπροστά Σου·

δέξαι με μετανοοῦντα καί ποιήσόν με
ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Μετανοιωμένο δέξου με,
πάρε με μισθωτό Σου.

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

καί ποιήσόν με

ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Οἶκος τοῦ Τριωδίου

Τήν Ἐδέμ Βηθλεέμ.

Κάλεσμα μετανοίας

Τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν

καθ' ἐκάστην διδάσκοντος

δι' οἰκειίας φωνῆς

τῶν Γραφῶν ἀκουσώμεθα

περί τοῦ Ἀσώτου καί σῶφρονος πάλιν

καί τούτου πίστει ἐκμιμησώμεθα

τήν καλήν μετάνοιαν.

Τῷ κατιδόντι πάντα τά κρύφια

μετά ταπεινῆς καρδίας κράζομεν·

ἡμάρτομέν Σοι, Πάτερ οἰκτίρμον,

καί οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ποτέ
 κληθῆναι τέκνα Σου ὡς πρὶν
 ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάνθρωπος
 Σὺ προσδέχου
 καί ποιήσόν με
 ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

καί ποιήσόν με
 ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

*Συναξάριον τοῦ Μηναίου
 καί τό παρόν*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
 τῆς τοῦ Ἄσωτου υἱοῦ παραβολῆς
 ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου
 μνεΐαν ποιούμεθα.

*Ἄσωτος εἶ τις, ὡς ἐγώ, θαρρῶν ἴδι,
 δείου γάρ οἴκτου πᾶσα ἤνοικται θύρα.*

Τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπία Σου,
 Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
 ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

*Καταβασίαι.
 ᾠχος β'. ᾠδή α'.*

Τὴν Μωϋσέως ᾠδὴν
 ἀναλαβοῦσα βόησον, ψυχὴ·
 βοηθός καί σκεπαστής
 ἐγένετο μοι εἰς σωτηρίαν
 οὗτός μου Θεός καί δοξάσω Αὐτόν.

ᾠδή γ'.

Στειρωθέντα μου τόν νοῦν

καρποφόρον, ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με,
 γεωργέ τῶν καλῶν,
 φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν,
 τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Σου.

Ὦδὴ δ'.

Τὴν ἐκ Παρθένου Σου γέννησιν
 ὁ προφήτης προβλέπων
 ἀνεκήρυττε βοῶν·
 Τὴν ἀκοήν Σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην,
 ὅτι ἀπό Θαιμᾶν καὶ ἐξ ὄρους ἀγίου
 κατασκίου ἐπεδήμησας, Χριστέ.

Ὦδὴ ε'.

Τῆς νυκτός διελθούσης
 ἤγγικεν ἡ ἡμέρα
 καὶ τό φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε·
 διά τοῦτο ὑμνεῖ Σε τάγματα Ἀγγέλων
 καὶ δοξολογεῖ Σε, Χριστέ ὁ Θεός.

Ὦδὴ στ'.

Βυθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι, Σωτήρ,
 καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι·
 ἀλλ' ὡσπερ τόν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός
 κάμει τῶν παθῶν ἀνάγαγε
 καὶ διάσωσόν με.

Ὦδὴ ζ'.

Τὰ Χερουβείμ μιμούμενοι Παῖδες
 ἐν τῇ καμίνῳ ἐχόρευον βοῶντες·
 Εὐλογητός εἶ, ὁ Θεός·
 ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει
 ἐπήγαγες ταῦτα πάντα

διά τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν,
ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ η΄.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ
τῆς Παρθένου τό θαῦμα
ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ
ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

*Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός...
«Ἡ Τιμιωτέρα» εἰς ἤχον β΄*

ᾠδὴ θ΄.

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον
ἢ τίς ἐώρακε ποτέ;
Ὅτι Παρθένος εὐρέθη
ἐν γαστρὶ ἔχουσα
καὶ ἀνωδύνως τό Βρέφος ἀποτεκοῦσα·
τοιοῦτόν Σου τό θαῦμα
καὶ Σέ ἀγνή, Θεοκυῆτορ
Μαρία, μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ

Προαναφώνησις τοῦ Ἐξαποστειλαρίου

Ἄγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. (γ΄)

Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν
καὶ προσκυνεῖτε
τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅτι ἅγιός ἐστι.

Ἐξαποστειλάριον ἐωθινόν β΄
Τὸν λίθον θεωρήσασαι
 ἀποκεκυλισμένον
 Μόλις τό λίθο εἶδανε
 νᾶν' ἀποκυλισμένος
 αἱ μυροφόροι ἔχαιρον
 εἶδον γάρ νεανίσκον
 οἱ Μυροφόρες χάρηκαν
 γιὰτ' εἶδαν ἓνα Νέο
 καθήμενον ἐν τῷ τάφῳ·
 καί αὐτός ταύταις ἔφη·
 νά κάθεται μέσ' στόν Τάφο
 καί σ' αὐτές νά μιλάη!
 Ἴδού Χριστός ἐγήγερται·
 εἶπατε σὺν τῷ Πέτρῳ
 τοῖς μαθηταῖς·
 Δεῖτε! Ὁ Χριστός σηκώθηκε
 πᾶτε πεῖτε στόν Πέτρο,
 στούς Μαθητές·
 Ἐν τῷ ὄρει φθάσατε Γαλιλαίας!
 Στό βουνό νά πᾶτε τῆς Γαλιλαίας!
 ἐκεῖ ὑμῖν ὀφθήσεται,
 ὡς προεῖπε τοῖς φίλοις.
 Ἐκεῖ θά σᾶς ἐμφανιστῇ
 ὅπως σᾶς τό προεῖπε!

Τοῦ Τριωδίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ μετανοοῦντος

Τόν πλοῦτον, ὃν μοι δέδωκας,
 τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος
 ἀποδημήσας ἀχρείως
 κακῶς ἠνάλωσα, Σῶτερ·
 ἀσώτως ζήσας δαίμοσι
 δολίως διεσκόρπισα
 διό με ἐπιστρέφοντα
 ὥσπερ τόν ἄσωτον δέξαι,
 Πάτερ οἰκτίρμον καί σῶσον.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ μετανουήσαντος

Εσκόρπισα τόν πλοῦτόν σου
 ἐκδαπανήσας, Κύριε,
 καί πονηροῖς δαιμονίοις
 καθυπετάγην ὁ τάλας,
 ἀλλά, Σωτήρ πανεύσπλαγγε,
 τόν ἄσωτον οἰκτείρησον
 καί ῥυπωθέντα κάθαρον
 τήν πρώτην ἀποδιδούς μοι
 στολήν τῆς Σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Αγία Μητροπάρθενε,
 τό μέγα περιήχημα
 τῶν Ἀποστόλων, Μαρτύρων
 καί Προφητῶν καί Ὁσίων,
 τόν Σόν Υἱόν καί Κύριον
 ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου
 ἡμῖν, Θεογεννήτρια,
 ὅταν καθίσῃ τοῦ κρῖναι

τά κατ' ἀξίαν ἐκάστου.

ΑΙΝΟΙ

*Στιχηρά Αναστάσιμα
Τοῦ β' ἤχου.*

**Καί τοῦ Τριωδίου τά ἐξῆς
Ἦχος β'.**

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καί ὄργάνῳ.*

Σοῦ ἐξομολογοῦμαι Κύριε τή μετάνοιά μου

Τήν τοῦ Ἀσώτου φωνήν
προσφέρω Σοι, Κύριε·
ἦμαρτον
ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν Σου, Ἀγαθέ·
ἐσκόρπισα τόν πλοῦτον
τῶν χαρισμάτων Σου·
ἀλλά δέξαι με μετανοοῦντα,
Σωτήρ καί σῶσόν με.

Ἦχος δ'.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.*

Ως ὁ ἄσωτος Υἱός
ἦλθον καγώ, Οἰκτίρμον,
ὁ τόν βίον ὅλον δαπανήσας
ἐν τῇ ἀποδημίᾳ·
ἐσκόρπισα τόν πλοῦτον,
ὃν δέδωκάς μοι, Πάτερ·

δέξαι με μετανοούντα, ὁ Θεός
καί ἐλέησόν με.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηδι, Κύριε, ὁ Θεός μου,
ὕψωθήτω ἡ χεὶρ σου,
μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήντων σου εἰς τέλος.

Δαπανήσας ἀσώτως
τῆς πατρικῆς οὐσίας τόν πλοῦτον
καί καταναλώσας
ἔρημος γέγονα
ἐν τῇ χώρα οἰκήσας
τῶν πονηρῶν πολιτῶν·
καί μηκέτι φέρων
τό μετά τούτων συνοικέσιον
ἐπιστρέψας βοῶ Σοι,
τῷ οἰκτίρμονι Πατρί·
ἡμαρτον
εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν Σου
καί οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός Σου·
ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου,
ὁ Θεός καί ἐλέησόν με.

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε,
ἐν ὅλη καρδίᾳ μου,
διηγῆσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ ἐξομολόγησις ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.
Ἡ ἐκφράσις τῆς μετάνοιας ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Μετάφραση π. Λεοντίου Χατζηκώστα
Πάτερ ἀγαθέ,

ἐμακρύνθην ἀπό Σοῦ·
 μή ἐγκαταλίπῃς με,
 μηδέ ἀχρεῖον δεΐξης τῆς βασιλείας Σου.

Πατέρα μου, ἀλάργεψα ἀπό Σέ.

Παρακαλῶ Σε, μή μ' ἐγκαταλείπῃς,
 τοῦ οἴκου Σου ἀχρεῖο μή μέ κρίνης.

Ὁ ἐχθρός ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με
 καί ἤρέ μου τόν πλοῦτον·

Μέ γύμνωσε ὁ παμπόνηρος ἐχθρός,
 μοῦ σύλληψε ἀνηλέητα τόν πλοῦτο.

τῆς ψυχῆς τά χαρίσματα
 ἀσώτως διεσκόρπισα·

Ἀσώτεψα τήν προῖκα τῆς ψυχῆς.

ἀναστάς οὖν ἐπιστρέψας

πρός Σέ ἐκβοῶ,

Χωρίς ἀργοποριά λοιπόν θά τρέξω,

στά πόδια Σου νά πέσω καί νά πῶ:

ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου,

ὁ δι' ἐμέ ἐν Σταυρῷ

τάς ἀχράντους Σου χειρας ἀπλώσας,

- Δέξου κι ἐμέ

σάν ἓνα μισθωτό Σου,

Σύ π' ἄπλωσες

στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ

τίς ἄχραντες παλάμες Σου γιά μένα,

ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρός ἀφαρπάσῃς με

καί τήν πρώτην καταστολήν

ἐπενδύσῃς με,

ὡς ὁ μόνος πολυέλεος.

ἀπ' τό δεινό θεριό νά μ' ἀποσπάσῃς,

κι ἀπέ στολή τήν πρώτη
νά μέ ντύσης,
ὁ μόνος πολυεύσπλαγχος Θεός.

Καί νῦν. Θεοτοκίον

Ἦχος 6'

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις,

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΙΖ' (17) ΚΥΡΙΑΛΗ ΛΟΥΚΑ

ΔΕΛΤΙΟ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
 ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
 ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτοπρεσβύτερος Κων. Πλευράκης
 Τ.Θ. 60060 Τ.Κ.570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΩΝ

Ἱεουργία τοῦ Μυστηρίου
 τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου.

Τό ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος β'

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον,
 ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος,
 τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας
 τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος!
 Ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεῶτας
 ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας,
 πᾶσαι αἱ δυνάμεις
 τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον:

Ζωοδότα Χριστέ,
ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Καί τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ...

Κοντάκιον τοῦ Τριωδίου
Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

*Ἡ μετάνοια καί ἡ προσευχή
μέ τήν ὁποίαν καταφεύγω στόν Πατέρα μου.*

Τῆς πατρώας δόξης Σου

ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως

Χωρίς μυαλό ἀποσκίρτησα

ἀπό τήν πατρική Σου δόξα

ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα

ὄν μοι παρέδωκας πλοῦτον·

τοῦ κάκου διασκόρπισα

πού μοῦχες δώσει πλούτη.

ὄθεν Σοι

τήν τοῦ Ἄσωτου φωνήν κραυγάζω·

Γι' αὐτό καί σάν τόν Ἄσωτο

κραυγάζω, Κύριέ μου:

ἤμαρτον

ἐνόπιον Σου, Πάτερ οἰκτίρμον·

Πατέρα μου οἰκτίρμονα

ἀμάρτησα μπροστά Σου·

δέξαι με μετανοοῦντα καί ποιήσόν με

ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Μετανοιωμένο δέξου με,

πάρε με μισθωτό Σου.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος,
 ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
 ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
 ὑπὸ τῶν Σεραφείμ. ἀνυμνούμενος
 καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβείμ. δοξολογούμενος
 καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
 προσκυνούμενος·
 ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
 εἰς τό εἶναι παραγαγών τά σύμπαντα·
 ὁ κτίσας τόν ἄνθρωπον
 κατ' εἰκόνα Σῆν καὶ ὁμοίωσιν
 καὶ παντί Σου χαρίσματι
 κατακοσμήσας·
 ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν
 καὶ μή παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
 ἀλλά θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν·
 ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
 τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους Σου
 καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
 στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
 τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
 καὶ τὴν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
 καὶ δοξολογίαν προσάγειν·
Αὐτός, Δέσποτα,
πρόσδεξαι καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν
τῶν ἁμαρτωλῶν

τόν τρισάγιον ὕμνον
 καί ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
 Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
 ἐκούσιόν τε καί ἀκούσιον·
 ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχάς καί τὰ σώματα
 καί δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
 καί πάντων τῶν Ἁγίων,
 τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,

Ὁτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἁγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
 ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. ...

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
 ἐν ὀνόματι Κυρίου.
 Θεός, Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
 ὁ ἐπί θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
 ὁ καθήμενος ἐπί τῶν Χερουβείμ,
 πάντοτε νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
 Ἀμήν.

Δύναμις.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Α' Κορινθίους 6,12-20.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΖΩΗΣ
ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΙ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟ

ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ο ΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Τό απόσπασμα αὐτό τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς δείχνει καθαρά τὴν ἀντίθεση: Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ νέα ζωὴ τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ πού ἐγκαινίασε πάνω στή γῆ ὁ Χριστός καὶ ἔζησαν καὶ ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι σ' ὅλο τὸν κόσμο. Αὐτὴ ἡ νέα ζωὴ τοῦ ἁγιασμοῦ βασιλεύει στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι ὁ Θεὸς ἔστειλε τό Γιό Του νά γίνῃ ἄνθρωπος, Νέος Ἀδάμ, καὶ

νά ανακαινίση τούς ανθρώπους και νά τούς ανακαλέση κοντά στό Θεό. Νά τούς ένωση στόν Ἐαυτό Του, γιά νά τούς θεραπεύση, νά τούς καθαρίση, νά τούς αγιάση, και νά τούς προσαγάγη στόν Πατέρα Του στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτή ὅμως ἡ νέα ζωή πού ἔφερε στόν κόσμο ὁ Χριστός, ἦλθε σέ αντίθεση και σύγκρουση μέ τήν συνήθεια τῶν ἀνθρώπων, μέ τόν ἀνήθικο τρόπο πού ζοῦσαν, τόν ὕλικό και αἰσθησιακό τόν τρόπο πού δέν γνωρίζει τίποτε ἄλλο, μόνο τήν ὕλη και τίς ἡδονές, τήν κοσμική δύναμη και τή δόξα πού βασίλειται σέ ὅτι θέλει και κόβει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Τό θεμέλιο τῆς ἠθικῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ θεολογική ἀλήθεια τῆς πίστεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει στόν Χριστό και βαπτίζεται, γίνεται μέλος τοῦ Σώματός Του, καθαρίζεται και αγιάζεται ὡς ναός Θεοῦ. Ἄρα δέν μπορεῖ νά βεβηλώση αὐτή τήν καθαρότητα πού τοῦ χάρισε ὁ Χριστός λούζοντάς τον μέ τό Αἷμα Του και νά κάνη τό σῶμα του ὄργανο ἀμαρτίας. Γι' αὐτό ὀφείλει και ἡ ζωή του νά εἶναι καθαρή και ἁγία. Σ' αὐτό διαφέρουν βασικά οἱ Χριστιανοί ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου και τούς εἰδωλολάτρες. Ἡ συνείδησή τους και ἡ

πίστη τους είναι, ότι ο Χριστός τους εξαγόρασε και τους έλευθέρωσε με τό Αίμα Του από τό θάνατο (τό διάβολο και τόν κόσμο), για να ζήσουν από τώρα ως παιδιά του Θεού μέσα στον οίκο της Έκκλησίας, πού είναι προθάλαμος της Βασιλείας των Ουρανών. Έφυγαν από τή ζωή της άσωτείας πού χαρακτηρίζει τήν ειδωλολατρεία και τους κοσμικούς ανθρώπους και ταυτίζεται με τήν ανηθικότητα και τήν κραιπάλη.

Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος να ακολουθήση τήν φυσική ζωή πού ακολουθεί όλος ο κόσμος των υλικών απολαύσεων και των σαρκικών ήδονών. Ο προορισμός όμως πού έχει όρισει ο Θεός για αυτόν είναι να επιτύχη τόν άγιασμό του με τή θεία Χάρη και έτσι να συντελέση στήν εύχαριστία και τή δόξα του Θεού. «Πνεύματι περιπατείτε και επιθυμίαν σαρκός ου μή τελήσητε». (Γαλ. 5,16.)

Στίχος 15. Η έννοια του χρέους του άγιασμού: Εκείνος είναι Άγιος και Καθαρός και τέτοιους μας θέλει κι έμας, τά παιδιά Του.

Στίχος 20. Η λογική λατρεία μας προς τόν Θεό ή θυσία μας.

Προκείμενον.

Ἦχος πλ. 6'. Ψαλμός 32.

Γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς.

Ἄγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

**Πρός Κορινθίους Α' ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα**

Ἄδελφοί,

Ἀδελφοί, μερικοί μεταξύ σας λένε:

12 πάντα μοι ἕξεστιν,

ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει·

«ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται». Σωστά· δέν

εἶναι ὅμως ὅλα πρός τό συμφέρον·

πάντα μοι ἕξεστιν,

ἀλλ' οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι

ὑπό τινος.

ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἐγώ ὅμως δέ

θά ἀφήσω τίποτα νά μέ κυριέψῃ.

13 Τά βρώματα τῆ κοιλιᾶ

καί ἡ κοιλιᾶ τῆς βρώμασιν·

ὁ δέ Θεός

καί ταύτην καί ταῦτα καταργήσει.

Λένε ἐπίσης· «Οἱ τροφές

προορίζονται γιά τήν κοιλιᾶ καί ἡ

κοιλιᾶ εἶναι καμωμένη γιά τίς

τροφές»· ὁ Θεός ὅμως κι αὐτήν θά

ἀχρηστέψῃ καί αὐτά.

Τό δέ σῶμα οὐ τῆ πορνεία,

ἀλλά τῷ Κυρίῳ,

καί ὁ Κύριος τῷ σώματι·

Τό σῶμα δέν ἔγινε γιά νά πορνεύουμε,
ἀλλά γιά νά δοξάζουμε τόν Κύριο καί
ὁ Κύριος θά δοξάσῃ τό σῶμα:

14 ὁ δέ Θεός καί τόν Κύριον ἤγειρε
καί ἡμᾶς ἐξεγερεῖ
διά τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ.

καί ὁ Θεός πού ἀνέστησε τόν Κύριο
μέ τή δύναμή Του θά ἀναστήσῃ κι
ἐμᾶς.

15 Οὐκ οἶδατε ὅτι τά σώματα ὑμῶν
μέλη Χριστοῦ ἐστί;

Δέν ξέρετε ὅτι τά σώματά σας εἶναι
μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;

Ἄρας οὖν τά μέλη τοῦ Χριστοῦ

ποιήσω πόρνης μέλη; Μή γένοιτο!

Μπορῶ λοιπόν νά πάρω κάτι πού
εἶναι μέλος τοῦ σώματος τοῦ

Χριστοῦ καί νά τό κάνω μέλος τοῦ
σώματος μιᾶς πόρνης; Ποτέ τέτοιο
πρᾶγμα!

16 Ἡ οὐκ οἶδατε

ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνη

ἐν σῶμα ἐστί;

Ἔσονται γάρ, φησίν, οἱ δύο

εἰς σάρκα μίαν!

Ἡ μήπως δέν ξέρετε ὅτι αὐτός πού
δένεται μέ μιά πόρνη γίνεται ἕνα

σῶμα μαζί της; Γιατί, καθώς λέει ἡ
Γραφή, οἱ δύο θά γίνουν ἕνα σῶμα:

17 Ὁ δέ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ

ἐν πνευμά ἐστι.

ὁποῖος ὁμῶς προσκολλᾶται μέ τόν

Κύριο γίνεται ἓνα πνεῦμα μαζί Του.

18 Φεύγετε τήν πορνείαν.

Πᾶν ἀμάρτημα ὃ ἐάν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ σώματός ἐστιν·

ὁ δέ πορνεύων

εἰς τό ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει.

Μακριά ἀπό τήν πορνεία. Κάθε ἄλλο

ἀμάρτημα πού μπορεῖ νά διαπράξῃ

κανεῖς βρίσκεται ἔξω ἀπό τό σῶμα

του· αὐτός ὁμῶς πού πορνεύει

βεβηλώνει τό ἴδιο του τό σῶμα.

19 Ἦ οὐκ οἶδατε ὅτι τό σῶμα ὑμῶν

ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστιν,

οὗ ἔχετε ἀπό Θεοῦ

καί οὐκ ἐστέ ἑαυτῶν;

20 Ἦγοράσθητε γάρ τιμῆς·

Ἦ μήπως δέν ξέρετε ὅτι τό σῶμα σας

εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού

βρίσκεται μέσα σας καί τό ὁποῖο σᾶς

χάρισε ὁ Θεός καί δέν ἀνήκετε στόν

ἑαυτό σας; Γιατί ἐξαγορασθήκατε μέ

τίμημα τό ὁποῖον κατέβαλε ὁ Θεός!

Δοξάσατε δὴ τόν Θεόν

ἐν τῷ σώματι ὑμῶν

καί ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν,

ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

Τό Θεό λοιπόν νά δοξάζετε μέ τό

σῶμα σας καί μέ τό πνεῦμα σας, πού
ἀνήκουν σ' Αὐτόν.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος α'. Ψαλμός 17.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ο Θεός, ὁ διδούς ἐκδικήσεις ἐμοί.
καί ὑποτάξας λαούς ὑπ' ἐμέ.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλύνων τάς σωτηρίας τοῦ Βασιλέως
καί ποιῶν ἔλεος τῷ Χριστῷ Αὐτοῦ,
τῷ Δαυΐδ καί τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ἡ Εὐχή τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
φιλάνθρωπε Δέσποτα,
τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς
Λάμψε μέσα στίς καρδιές μας,
Δέσποτα φιλάνθρωπε,
τῆς θεογνωσίας Σου τό καθαρό φῶς
καί τοῦς τῆς διανοίας ἡμῶν ὀφθαλμούς
διάνοιξον

εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν Σου κηρυγ-
μάτων κατανόησιν.

κι ἄνοιξε διάπλατα

τοῦ νοῦ μας τά μάτια,

γιά νά κατανοήσωμε τά εὐαγγελικά
Σου κηρύγματα.

Ἐνθες ἡμῖν

καί τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν

φόβον,
 ἵνα, τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας πάσας
 καταπατήσαντες
 πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν,
 πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν Σὴν
 καὶ φρονοῦντες καὶ πράττοντες.

Φύτεψε μέσα μας ἀκόμη
 τό φόβο τῶν θείων Σου ἐντολῶν,
 ὥστε ὅλες τίς σαρκικές ἐπιθυμίες
 νά καταπατήσωμε,
 γιά νά ζήσωμε ζωὴ πνευματική,
 καὶ ὅλα ὅσα εὐχαριστοῦν Ἐσένα
 νά φρονοῦμε καὶ νά πράττωμε.

Σὺ γάρ εἶ ὁ φωτισμός
 τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν,
 Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν
 σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ
 καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
 καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Γιατί Ἐσύ ἴσαι πού φωτίζεις
 τὰ σώματα καὶ τίς ψυχές μας,
 Θεέ μας Χριστέ,
 καὶ σέ Σένα ἀναφέρουμε τὴ δόξα,
 καθὼς καὶ στὸν Πατέρα Σου
 τὸν ἀναρχο
 καὶ στό συνἀναρχο καὶ συναῖδιο
 καὶ ζωοποιό Σου Πνεῦμα,

*τώρα και πάντοτε και στους αιώνες
των αιώνων.*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Λουκᾶ 15,11-32

**Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ**

Ἡ σημερινή παραβολή τοῦ Ἄσώτου δείχνει πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο, σέ ποιό θλιβερό κατάντημα ἀνάγκης καί ἀπογνώσεως τόν φέρνει ἡ λογική του παρασυρόμενη ἀπό τό Δαίμονα.

Ἡ στάση πού παίρνουν συνήθως ἔναντι τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι: ἀχαριστία, ἀποστασία, ἀσωτεία. Ἡ στάση πού πρέπει νά υἱοθετήσουν: τήν σωφροσύνη, τή μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή.

Τό χρέος καί ὁ ἀγῶνας τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι νά νεκρώσῃ τό σαρκικό του φρόνημα, τόν παλιό ἄνθρωπο, συμμετέχοντας μυστικά στή σταύρωση καί τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γιά νά ἀναστηθῇ μέσα του ὁ νέος. Νά ζῆ ὡς νεκρός γιά τά πάθη καί τίς σαρκικές ἡδονές καί ἀναστημένος μόνον γιά τήν ἀγάπη καί τήν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ. Τή σαρκική ζωή τῆς ἀσωτείας τήν ἔζησε καί τήν ἀπόλαυσε ὁ Ἄσωτος τῆς Παραβολῆς, ξεδεύοντας τά πλούτη τοῦ πατέρα του στήν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας. Τί κέρδισε;

Τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν πείνα. Γι' αὐτό ἐπέστρεψε.

Αὐτός εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ σημερινός ἀποστάτης· αἰωνίως ἀσωτεύει.

Τό θέμα πού ἀνοίγει μέ τὴν Παραβολή αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία εἶναι προεισαγωγική προετοιμασία τῶν κατηγουμένων, μεθοδική μύηση στὴν ἔννοια τοῦ Βαπτίσματος, πού εἶναι οὐσιαστικὴ νεκρανάσταση τοῦ ἀνθρώπου καὶ νέα ἔνδυση δόξας καὶ πλούτου πατρικοῦ γιὰ τὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς. Ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή τοῦ Ἀσώτου μᾶς δείχνει τὸ δρόμο τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως. Πεδαιώνοντας γιὰ τὴν σαρκικὴ κοσμικὴ ζωὴ, ἀρνούμενοι τὴν κατὰ φύσιν ζωὴ πού ὁδηγεῖται ἀπὸ τίς σαρκικὲς ὁρμές καὶ τὸ σαρκικὸ φρόνημα, ἀνοιγόμαστε σέ μιὰ ζωὴ κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, μέσα στό σπίτι Του, τὴν Ἐκκλησία, ὅπου ἀγαπώμενοι ὅλοι ὡς ἀδελφοί, ἐργαζόμεθα ἐνωμένοι τὴν εὐχαριστία τοῦ Πατέρα.

Ὁ Θεός πού ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ, σάν Πατέρας καὶ Θεός ἐλευθερίας, σέβεται τὴν ἐλευθερία πού ἔδωκε στό παιδί Του καὶ δέν τὸ ἐμποδίζει ἀκόμη καὶ ὅταν ἀποφασίζει μόνου καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς ἀποστασίας, πού καταλήγει στὴν ἀσωτεία καὶ τὴν ἀδελιότητα. Πονεῖ ὅμως σάν Πατέρας στοργι-

κός και περιμένει τή μετάνοια και τήν ἐπιστροφή του και κάνει πανηγύρι χαρᾶς στον οὐρανό όταν ἐπιστρέφει. «Χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι» (Λκ. 15,10). Ἀπαύγασμα αὐτῆς τῆς χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἡ Θ. Λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας. Τό ζοῦμε ὁμως ἔτσι, ὡς χαρά τῶν μετανοούντων και σωζομένων πού ἔχουν ἐπιστρέψει στό σπίτι και τήν ἀσφάλεια τοῦ Ἐπουράνιου Πατέρα;

Στίχοι 24 και 32. Θάνατος εἶναι ἡ ἀποστασία ἀπό τό Θεό. Ἡ μετάνοια και ἐπιστροφή εἶναι νεκρανάσταση. Νά τό θαῦμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Χριστιανῶν στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ!

Ἐκ τοῦ κατά Λουκᾶν 15,11-32.

10 **Εἶπεν ὁ Κύριος**

τήν παραβολήν ταύτην.

Εἶπε ὁ Κύριος τήν παραβολή αὐτή·

11 Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς·

12 και εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί·

Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς· ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτούς εἶπε στον πατέρα του·

πάτερ,

δός μοι τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας.

Και διεἶλεν αὐτοῖς τόν βίον.

πατέρα, δῶσε μου τό μερίδιο τῆς

περιουσίας πού μου ἀναλογεῖ. Καί
ἐκεῖνος τούς μοίρασε τήν περιουσία.

Ἡ ἀποστασία τοῦ Ἀσώτου

- 13 **Κ**αί μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας
συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός,
ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν·
Καί ὕστερ' ἀπό λίγες ἡμέρες ὁ
μικρότερος γιός τά μάζεψε ὅλα κι
ἔφυγε σέ χώρα μακρινή·
καί ἐκεῖ διεσκόρπισε τήν οὐσίαν αὐτοῦ,
ζῶν ἀσώτως.
ἐκεῖ σκόρπισε τήν περιουσία του
κάνοντας ἄσωτη ζωή.
- 14 **Δ**απανήσαντος δέ αὐτοῦ πάντα,
ἐγένετο λιμός ἰσχυρός
κατά τήν χώραν ἐκείνην,
καί αὐτός ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.
Ὅταν τά ξόδεψε ὅλα, ἔτυχε νά πέση
μεγάλη πείνα στή χώρα ἐκείνη κι
ἄρχισε κι αὐτός νά στερῆται.
- 15 **Κ**αί πορευθεῖς
ἐκολήθη ἐνί τῶν πολιτῶν
τῆς χώρας ἐκείνης·
καί ἔπεμψεν αὐτόν εἰς τούς ἀγρούς αὐτοῦ
βόσκειν χοίρους.
Πῆγε κι ἔγινε ἐργάτης σέ ἕναν ἀπό
τούς πολίτες ἐκείνης τῆς χώρας, ὁ
ὁποῖος τόν ἔστειλε στά χωράφια του νά
βόσκη χοίρους.
- 16 **Κ**αί ἐπεθύμει γεμίσει

τὴν κοιλίαν αὐτοῦ
ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἤσθιον οἱ χοίροι,
καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

Ἐφτάσε στό σημεῖο νά θέλη νά
χορτάση μέ τά ξυλοκέρατα πού
ἔτρωγαν οἱ χοίροι καί κανέννας δέν
τοῦ ὀδινε.

Ἡ μετάνοια τοῦ Ἀσώτου

17 **Εἰς** ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν, εἶπε·

πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου
περισσεύουσιν ἄρτων,
ἐγὼ δέ λιμῷ ἀπόλλυμαι!

Τελικὰ συνῆλθε καὶ εἶπε· πόσοι
ἐργάτες τοῦ πατέρα μου ἔχουν
περίσσιο ψωμί κι ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω
τῆς πείνας!

18 **Ἀναστάς**

πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου,
καὶ ἐρῶ αὐτῷ·

Θά σηκωθῶ καὶ θά πάω στὸν
πατέρα μου, καὶ θά τοῦ πῶ·

Πάτερ, ἤμαρτον

εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου

19 **καὶ οὐκέτι εἰμί ἄξιος**

κληθῆναι υἱός σου·

ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

πατέρα, ἀμάρτησα στό Θεό καί σέ
σένα· δέν εἶμαι ἄξιος πιά νά λέγωμαι
γιός σου· κάνε με σάν ἓναν ἀπό τούς
ἐργάτες σου.

- 20 **Καί ἀναστάς ἦλθε**
πρός τόν πατέρα αὐτοῦ.
 Σηκώθηκε λοιπόν καί ξεκίνησε νά
 πάη στόν πατέρα του.
- Ἔπι δέ αὐτοῦ μακράν ἀπέχοντος,
 εἶδεν αὐτόν ὁ πατήρ αὐτοῦ
καί ἐσπλαγγνίσθη
 Ἐνῶ ἦταν ἀκόμη μακριά, τόν εἶδε ὁ
 πατέρας του καί τόν σπλαγγνίστηκε,
καί δραμῶν
ἐπέπεσεν ἐπί τόν τράχηλον αὐτοῦ
καί κατεφίλησεν αὐτόν.
 ἔτρεξε, τόν ἀγκάλιασε σφιχτά καί
 τόν καταφιλοῦσε.
- 21 **Εἶπε δέ αὐτῷ ὁ υἱός·**
πάτερ, ἤμαρτον
εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου,
καί οὐκέτι εἰμί ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου.
 Τότε ὁ γιός του τοῦ εἶπε· πατέρα,
 ἀμάρτησα στό Θεό καί σέ σένα καί
 δέν ἀξιζῶ νά λέγωμαι παιδί σου.
- 22 **Εἶπε δέ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ·**
Ἐξενέγκατε
τήν στολήν τήν πρώτην
καί ἐνδύσατε αὐτόν
 Ὁ πατέρας ὁμοίως γύρισε πρὸς τοὺς
 δούλους καί τοὺς εἶπε· βγάλτε
 γρήγορα τήν καλύτερη στολή καί
 ντύστε τον,

καὶ δότε δακτύλιον
εἰς τὴν χειρα αὐτοῦ
καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας·
φορέστε του δαχτυλίδι στό χέρι
καὶ δώστε του ὑποδήματα

23 καὶ ἐνέγκαντες
τόν μόσχον τόν σιτευτόν, θύσατε
καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν.
φέρτε τό σιτευτό μοσχάρι καὶ σφάζετε
το νά φᾶμε καὶ νά εὐφρανθοῦμε,

24 Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου
νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε,
καὶ ἀπολωλώς ἦν καὶ εὐρέθη.
γιατί αὐτός ὁ γιός μου ἦταν νεκρός
καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ
βρέθηκε.

Ὁ πανηγυρισμός τῆς ἐπιστροφῆς
καὶ ἡ δυσφορία τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ

Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

Ἔτσι ἄρχισαν νά εὐφραίνωνται.

25 Ἦν δέ ὁ υἱός αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος
ἐν ἀγρῶ·

Ὁ μεγαλύτερος γιός του βρισκόταν
στό χωράφι·

καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ,
ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.

καθώς λοιπόν ἐρχόταν καὶ πλησίαζε
στό σπίτι, ἤκουσε μουσικές καὶ
χορούς.

26 Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων,

ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα.

Φώναξε ἓναν ἀπό τούς ὑπηρέτες καί
ρώτησε νά μάθῃ τί συμβαίνει.

27 Ὁ δέ εἶπεν αὐτῷ,

ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἤκει,
καί ἔδυσεν ὁ πατήρ σου
τόν μόσχον τόν σιτευτόν,
ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτόν ἀπέλαβεν.

Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· γύρισε ὁ ἀδελφός
σου καί ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τό
σιτευτό μοσχάρι, γιατί τοῦ ἦρθε
πίσω γερός.

28 Ὁργίσθη δέ καί οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν.

Αὐτός τότε δύμωσε καί δέν ἤθελε νά
μπῆ μέσα.

Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ

ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

Βγήκε ὁ πατέρας του καί τόν
παρακαλοῦσε.

29 Ὁ δέ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί·

Ἐκεῖνος ὅμως ἀποκρίθηκε στόν
πατέρα του·

Ἰδού! τосαῦτα ἔτη δουλεύω σοι,
καί οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον
ἐγώ τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω καί
ποτέ δέν παρήκουσα διαταγή σου
καί ἐμοί οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον,
ἵνα μετά τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ.

κι ὅμως σ' ἐμένα δέν ἔδωσες ποτέ ἓνα
κατσίκι, γιά νά εὐφρανθῶ μέ τούς

φίλους μου·

- 30 Ὅτε δέ ὁ υἱός σου οὕτως,
ὁ καταφάγων σου τόν βίον
μετά πορνῶν, ἦλθεν,
ἔδυσας αὐτῷ τόν μόσχον τόν σιτευτόν.
ὅταν ὅμως ἦρθε αὐτός ὁ γιός σου, πού
κατασπατάλησε τήν περιουσία σου
μέ πόρνες, ἔσφαξες γιά χάρη του τό
σιτευτό μοσχάρι.

- 31 Ὁ δέ εἶπεν αὐτῷ·
Τέκνον, σύ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ,
καί πάντα τά ἐμά, σά ἐστιν.
Κι ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε παιδί μου,
ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καί ὅλα
τά δικά μου εἶναι καί δικά σου·

- 32 Εὐφρανθῆναι δέ καί χαρῆναι ἔδει,
ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὕτως
νεκρός ἦν καί ἀνέζησε·
καί ἀπολωλώς ἦν καί εὐρέθη.
ἔπρεπε ὅμως νά εὐφρανθοῦμε καί
νάχαροῦμε, γιατί ὁ ἀδελφός σου
αὐτός ἦταν νεκρός καί ἀναστήθηκε,
ἦταν χαμένος καί βρέθηκε.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.
Ἄλληλούϊα.

Ἦμμετρη ἀπόδοση
τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου
στή νεοελληνική
Ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἀρχιμ. Λεοντίου
Χατζηκώστα
«Διακονικό Κυριακοδρόμιο»

11 **Ζ**οῦσε πατέρας μέ δυò γιουòς
σὲ πράσινη ἑπαρχία.

Εἶχαν χωράφια, μισθωτοὺς
κι ἦταν εὐτυχισμένοι.

12 Μιὰ μέρα ὁ μικρότερος
γιὸς εἶπε στὸν πατέρα:

«Πατέρα, δός μου ἀπ' τὸ βιὸς
τῆ μοίρα πὸ μ' ἀνήκει.»

Τότε ὁ πατέρας μοίρασε
στοὺς δυὸ του γιουòς τὸ βιὸς του.

13 Πῆρε τὴν κλῆρα του ὁ νιὸς
τὴν πούλησε ὅσα-ὅσα,
τὴν ἔκανε κομπόδεμα
καὶ τράβηξε στὰ ξένα,
μακριὰ ἀπ' τὴ θέα τοῦ γονιοῦ

καὶ τὸ «κατεστημένο»,
στή χώρα τῶν ὀνειρῶν του

πὸ ὁ ἔρωτας ἀνθίζει
κι ἡ λευτεριά στήνει χορὸ
μὲ τ' ἀφρισμένα νιάτα.

Βρῆκε κεῖ φίλους περισσοὺς,
γλεντζέδες ὡς ποδοῦσε,
σὰν παραμῦθι κι ὄνειρο
ὁ χρόνος του κυλοῦσε.

14 Μὰ ξαφνικὰ σωθῆκανε
 ἀπὸ τὴν τσέπη τ' ἄσπρα
 κι οἱ φίλοι ἀπ' τὸ πλάϊ του
 τὸ σκάσανε σὰ μύγες,
 ὅταν μελόπιττα κανεῖς
 σηκώνει ἀπὸ μπροστά τους.

Λιμὸς στὴ χώρα πλάκωσε.
 Ἄγνωστος πιά ὁ νιὸς μας
 καὶ κουρελής, τὸν μᾶστιζαν
 ἢ πείνα καὶ τὸ κρύο.

15 Δουλειὰ τότε ἀναζήτησε
 καὶ κάποιος ἀπ' τὸν τόπο
 τὸν πρόσλαβε, τοὺς χοίρους του
 στὴν ἐξοχὴ νὰ βόσκει.

16 Γιὰ πλερωμὴ μαῦρο ψωμί
 ὄχι γιὰ νὰ χορταίνει
 καὶ λιγωμένος μᾶσαγε
 χαρούπια σάν τοὺς χοίρους.

17 Κάποια στιγμὴ τοῦ ῥθε στὸ νοῦ
 τὸ πατρικό του σπίτι
 ποὺ τᾶχαν ὅλα μπόλικα.
 Ὡς καὶ οἱ μιστωτοὶ τους
 χορταῖναν καὶ περίσσεβαν
 κι αὐτὸς ψοφᾷ ἀπ' τὴν πείνα.

18 Ὡ θὰ στραφῶ στὸν κύρη μου,
 στὸ πατρικό μου σπίτι,
 θὰ σωριαστῶ στὰ πόδια του
 καὶ θὰ τοῦ πῶ μὲ δάκρυ:
 «Πατέρα μου, ἀμάρτησα
 στὸν Κύριο καὶ σ' ἐσένα.

19 Καθόλου δὲν εἶμ' ἄξιος
νὰ λέγομαι παιδί σου,
μὰ δέξου με, παρακαλῶ,
σὰν ἓνα μισθωτό σου.

20 **Μ**ε μιᾶς τότε ξεκίνησε.
Κι ἦταν μακρὺς ὁ δρόμος,
- ἀπένταρος, ξυπόλυτος,
πῶς θὰ τὸν διανύσει;
Φτερὰ χαρίζει ὁ Θεὸς
σ' αὐτὸν ὅποιος γυρνᾷ.
Νάτονε κιόλας στὴν αὐλὴν
ἀπέξω τοῦ σπιτιοῦ του.
Τὸν εἶδε ὁ πατέρας του
καὶ τρέχει εὐτὺς κοντά του.
Δὲν τὸν ταράζει ἡ γύμνια του
καὶ ἡ κακομοιριά του.
Τὸν ἀγκαλιάζει τὸν φιλᾶ
στὸν τράχηλο, στὸ στόμα.
21 Ἡ γλῶσσα τότε λύθηκε
τοῦ νιοῦ γιοῦ καὶ τοῦ λέει:
«Πατέρα μου, ἀμάρτησα
στὸν Κύριο καὶ σ' ἐσένα.
Ἄξιος πιά δὲν εἶμαι ἰγὼ
νὰ λέγομαι παιδί σου,
μὰ δέξου με παρακαλῶ
σὰν ἓνα μισθωτό σου.
22 Μὰ προσοχή στα λόγια του
δὲν ἔδωσε ὁ πατέρας.
Τὸν οἰκονόμο φώναξε
κι ὅλους τοὺς ὑπηρέτες.

«Φέρετε τὴ λαμπρὴ στολὴ
 πῶχουμε φυλαγμένη
 καὶ ντύστε τον γιὰ νὰ γενεῖ
 λεβέντης σὰν καὶ πρῶτα.

Παπούτσια ὀλοκαίνουργια
 φορέστε του στὰ πόδια.

Στὸ μεσιακό του δάχτυλο
 περάστε δαχτυλίδι
 σύμβολο τῆς ψηλῆς γενιᾶς
 καὶ πρωτινῆς του ἀξίας.

²³ Κι ἀπὸ τὸ στάβλο πάρετε
 τὸ σιτευτὸ μοσχάρι

καὶ σφάχτε το συμπόσιο
 πρωτόφαντο νὰ γίνει,

²⁴ γιὰτὶ ὁ γιὸς μου ἦταν νεκρὸς
 καὶ γύρισε ἀπ' τὸν Ἄδη.

Χαμένο ἐμεῖς τὸν εἶχαμε
 καὶ νάτον ποὺ ἀνευρέθη!

Κι ἄρχισε τὸ ξεφάντωμα,
 γλέντι, χοροί, τραγούδια.

²⁵ **Σ**τὸ μεταξὺ ὁ μέγας γιὸς
 βρισκόταν στὸ χωράφι.

Γυρνώντας ἀπὸ τὴ δουλειὰ
 γροικᾶ χοροὺς, τραγούδια.

«Τὶ νὰν' αὐτὸς ὁ σαματάς,
 τοῦτο τὸ πανηγύρι;

Ζυγώνοντας βλέπει οἱ χαρὲς
 στὸ σπίτι τὸ δικό του.

²⁶ Ἀπέξω στέκει καὶ ρωτᾶ
 κάποιο τους ὑπηρέτη:

«Τὶ εἶναι τοῦτες οἱ φωνές,
 τοῦτο τὸ χαροκόπι;
 27 «Ὁ ἀδερφος σου γύρισε
 σήμερα ἀπ' τὰ ξένα
 κι ἀπ' τὴν ἀπέραντη χαρὰ
 πρόσταξε ὁ ἀφέντης
 φέστα μεγάλη νὰ γενεῖ
 καὶ κόσμο νὰ καλέσουν.
 Ἄκόμα καὶ τὸ σιτευτὸ
 νὰ σφάξουνε μοσχάρι
 νὰ φᾶνε ὄλοι νὰ εὐφρανθοῦν
 γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ γιοῦ του.

28 **Ⓜ**ύμωσε ὁ μέγας γιὸς
 καὶ δὲ μπῆκε στὸ σπίτι.
 Βγῆκε ὁ πατέρας μὲ γλυκὺ
 πρόσωπο καὶ τοῦ λέει:
 «Ἐλα, παιδί μου, στὴ γιορτὴ
 γιὰ χάρη τοῦ ἀδερφοῦ σου.

29 «Ποτέ!, ἐκεῖνος τ' ἀπαντᾷ
 μὲ ὄψη πικραμένη.
 «Χρόνια πολλὰ ὑπάκουα
 ὡς τώρα σοῦ δουλεύω
 καὶ δὲ μοῦ πρότεινες καμιὰ
 φορά, μήτε κατσίκι
 νὰ πάω μὲ τοὺς φίλους μου
 μιὰ μέρα νὰ γλεντήσω.

30 Ὅμως σὰν ἦρθε ὁ γιόκας σου
 ποὺ ἀσώτεψε τὸ βιός σου
 μὲ πόρνες, μὲ μπεκρούλιακες
 κι ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου,

μὲ τὶς ἀγκάλες σου ἀνοιχτὲς
 σὰν ἄγγελο τὸν δέχτης
 κι ἔσφαξες γιὰ χατίρι του
 τὸ σιτευτὸ μοσχάρι.

31 **Μ**ὲ πόνο τότε στὴν καρδιά
 ὁ κύρης τ' ἀποκρίθη:
 «Παιδί μου, σὲ ἀσφάλεια
 βρίσκεσαι σὺ μαζί μου
 κι ὅσο κατέχω ἐγὼ βιὸς
 εἶναι δικιά σου κλήρα.

32 Θᾶπρεπε ὅμως νὰ χαρεῖς
 κι ἐσύ στοῦ ἀδερφοῦ σου
 τὸ γυρισμό, ποὺ ἦταν νεκρός,
 χαμένος κι ἀνευρέθη.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΕΟΡΤΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΟΜΕΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ|

Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος
 Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα!
 ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός,
 ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως,
 ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο·
 πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἠδύς,
 τῇ Τριάδι προσήνεκται.
 Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός,
 ἐλέησον ἡμᾶς.

Σάββατο πρό τῆς Ἀπόκρεω
Ψυχοσάββατο

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνεῖα πάντων
τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς,
ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρωπῶς
πάντα οἰκονομῶν,
καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων
μόνε Δημιουργέ,
ἀνάπαυσον Κύριε
τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου·
ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο,
τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

* * *

Τό ἔργο τοῦ Ἰδρύματος στηρίζεται:

στό δέλημα καὶ τῇ χάρι τοῦ Θεοῦ, στήν ἀγάπη καὶ τὴν οἰκονομική ἐνίσχυση τῶν φίλων του, στήν ἐνεργό συμπαράσταση τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν συνεργατῶν του. Ὑπὲρ αὐτῶν ἀναπέμπονται καθημερινά εὐχαριστήριες εὐχές καὶ δεήσεις.

Ὅσοι θέλουν νά συνδράμουν, μποροῦν νά στέλνουν τὴ συνδρομὴ ἢ τὴ δωρεά τους μέ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση:

Ἐκκλησιαστικὸ Ἰδρυμα
«Ὁ Εὐαγγελιστῆς Μάρκος»
T.Θ. 60060, T.K. 57001
Θέρμη Θεσσαλονίκης

Μποροῦν ἐπίσης νά κάμουν κατάθεση στους
τραπεζικούς λογαριασμούς τοῦ Ἰδρύματος:

ἢ στήν Ἐθνική Τράπεζα: 863/001512-13

(IBAN: GR97 0110 8630 0000 8630 0151
213)

στή Eurobank: 0026.0336.77.0200822241

(IBAN: GR2602603360000770200822241)

στήν Τράπεζα Πειραιῶς: 5233-020163-600

(IBAN: GR59 0172 2330 0052 3302 0163
600)

Ὁ δωρητής μπορεῖ νά στείλῃ στό Ἰδρυμα ἀ-
ντίγραφο τῆς ἀποδείξεως τῆς καταθέσεως στήν
Τράπεζα, γιά νά τοῦ ἀποσταλῆ ἡ ἀπόδειξη.